TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2015. gada 26. februārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Sociālais nodrošinājums — Regula (EEK) Nr. 1408/71 — 4. pants — Materiālā piemērošanas joma — Iemaksas par ienākumiem no īpašuma — Vispārējā sociālā iemaksa — Iemaksa sociālā parāda izlīdzināšanai — Sociālā iemaksa — Papildiemaksa sociālajai iemaksai — Dalība obligāto sociālā nodrošinājuma sistēmu finansēšanā — Tieša un pietiekami atbilstoša saikne ar noteiktām sociālā nodrošinājuma jomām

Lieta C-623/13

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Conseil d'État* (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2013. gada 17. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2013. gada 28. novembrī, tiesvedībā

Ministre de l'Économie et des Finances

pret

Gérard de Ruyter .

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši S. Rodins [*S. Rodin*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits un F. Biltšens [*F. Biltgen*] (referents),

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *G. Ruyter* vārdā – *J. Molinié*, advokāts,

— Francijas valdības vārdā – *D. Colas* un *R. Coesme*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *D. Martin* un *W. Roels*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2014. gada 21. oktobra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97 (OV 1997, L 28, 1. lpp.), ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 1998. gada 29. jūnija Regulu (EK) Nr. 1606/98 (OV L 209, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Regula Nr. 1408/71"), 4. pantu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *ministre de l'Économie et des Finances* [ekonomikas un finanšu ministru] un *G. Ruyter* par vairāku sociālo iemaksu maksājumiem no 1997. līdz 2004. gadam saistībā ar Nīderlandē saņemto mūža renti par atlīdzību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Regulas Nr. 1408/71 4. pants "Jautājumi, uz kuriem attiecas šī regula" ir izteikts šādi:

"1. Šī regula attiecas uz visiem tiesību aktiem, kuri skar šādas sociālā nodrošinājuma jomas:

a) slimības un maternitātes pabalsti;

b) invaliditātes pabalsti, to skaitā pabalsti, kuru uzdevums ir saglabāt vai uzlabot pelnītspēju;

c) vecuma pabalsti;

d) pabalsti apgādnieka zaudējuma gadījumā;

e) pabalsti attiecībā uz nelaimes gadījumiem darbā un arodslimībām;

f) apbedīšanas pabalsti;

g) bezdarbnieka pabalsti;

h) ģimenes pabalsti.

2. Šo regulu piemēro visām vispārīgajām un īpašajām sociālā nodrošinājuma sistēmām, kuras var būt gan uz iemaksām balstītas, gan uz iemaksām nebalstītas sistēmas, un sistēmām, kas paredz darba devēja vai kuģa īpašnieka atbildību attiecībā uz 1. punktā minētajiem pabalstiem."

4 Saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 13. pantu:

"1. Ievērojot 14.c un 14.f pantu, personas, uz kurām attiecas šī regula, ir pakļautas tikai vienas dalībvalsts tiesību aktiem. Šos tiesību aktus nosaka saskaņā ar šo sadaļu.

2. Ievērojot 14. līdz 17. pantu:

a) persona, kas ir nodarbināta vienā dalībvalstī, ir pakļauta šīs valsts tiesību aktiem arī tad, ja tā dzīvo citā dalībvalstī vai ja citā dalībvalstī atrodas tā uzņēmuma vai indivīda juridiskā adrese vai uzņēmējdarbības vieta, kurš nodarbina šo personu;

b) pašnodarbināta persona, kas strādā kādā dalībvalstī, ir pakļauts šīs valsts tiesību aktiem arī tad, ja viņa dzīvo citā dalībvalstī;

[..]."

Francijas tiesības

5 Saskaņā ar *Code de la sécurité sociale* [Sociālā nodrošinājuma likuma] tā redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiem, L. 136-6. pantu fiziskām personām, kas ir Francijas nodokļu rezidenti *Code général des impôts* [Vispārējā nodokļu kodeksa] 4.B panta izpratnē, par ienākumiem no īpašuma, konkrēti, par ienākumiem no nekustamā īpašuma, mūža renti par atlīdzību un par ienākumiem no ieguldījumiem, ir jāmaksā iemaksa, ko uzliek neto summai, kas tiek ņemta vērā, aprēķinot ienākuma nodokli.

6 Saskaņā ar *Code général des impôts* 1600-0 C pantu, kas ir šī kodeksa to noteikumu skaitā, kuri attiecas uz "*contribution sociale généralisée perçue au profit de la Caisse nationale des allocations familiales du fonds de solidarité vieillesse et des régimes obligatoires d'assurance maladie* [vispārējo sociālo iemaksu, ko iekasē Ģimenes pabalstu valsts kases, Vecuma solidaritātes fonda un obligātās veselības apdrošināšanas sistēmas vajadzībām]" (turpmāk tekstā – "*CSG*"), tā redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiem, fiziskām personām, kas ir Francijas nodokļu rezidenti 4.B panta izpratnē, kā tas ir noteikts *Code de la sécurité sociale* L.136.-6. pantā, par ienākumiem no īpašuma, konkrēti, par ienākumiem no nekustamā īpašuma, mūža renti par atlīdzību un par ienākumiem no ieguldījumiem, ir jāmaksā iemaksa, ko uzliek neto summai, kas tiek ņemta vērā, aprēķinot ienākuma nodokli.

7 Saskaņā ar *Code général des impôts* 1600-0 G un 1600-0 H pantu, to redakcijā, kas ir piemērojama pamatlietas faktiem, minētajām personām ir jāmaksā arī "*contribution pour le remboursement de la dette sociale* [iemaksa sociālā parāda izlīdzināšanai]" turpmāk tekstā – "*CRDS*"), kas tiek uzlikta tiem pašiem ienākumiem.

8 Saskaņā ar *Code général des impôts* 1600-0 F a pantu, tā redakcijā, kas ir piemērojama pamatlietas faktiem, minētajām personām par šiem ienākumiem ir jāveic arī sociālā iemaksa 2 % apmērā, kā arī kopš 2004. gada 1. jūlija papildiemaksa 0,3 % apmērā saskaņā ar *Code de l'action sociale et des familles* [Sociālo un ģimenes tiesību kodeksa] L. 14-10-4. pantu.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

9 *G. Ruyter*, Nīderlandes pilsonis, kurš dzīvo Francijā, ir nodarbināts Nīderlandes sabiedrībā *Vermeer Verenigde Bedrijven BV*.

10 Par laikposmu no 1997. līdz 2004. gadam *G. Ruyter* Francijā deklarēja Nīderlandē gūtos ienākumus no algas, ienākumus no kapitālieguldījumiem, ienākumus no rūpnieciskās vai komerciālās darbības, kā arī ienākumus no mūža rentes par atlīdzību, ko bija izmaksājušas divas Nīderlandes apdrošināšanas sabiedrības.

11 Francijas nodokļu administrācija uzskatīja, ka mūža rente par atlīdzību, ko bija saņēmis *G. Ruyter*, ir ienākumi no īpašuma, un, pamatojoties uz šo renti, noteica viņam pienākumu maksāt *CSG* un *CRDS* iemaksas, sociālo iemaksu 2 % apmērā, kā arī papildiemaksu iepriekš minētajai iemaksai 0,3 % apmērā.

12 *G. Ruyter* šajā nodokļu administrācijā iesniedza sūdzības, kas attiecās uz šo iemaksu pamatotību, apgalvojot, ka viņam uzliktais pienākums veikt iemaksas divās atsevišķās sociālā nodrošinājuma sistēmās, pamatojoties uz tiem pašiem ienākumiem, ir pretrunā no Regulas Nr. 1408/71 13. panta izrietošajam principam, saskaņā ar kuru ir jāpiemēro tikai vienas dalībvalsts tiesību akti sociālā

nodrošinājuma jomā, ņemot vērā to, ka šie ienākumi jau bija pakļauti tāda paša veida iemaksām Nīderlandē. Pēc tam, kad šīs sūdzības, kā arī divas vēlāk Marseļas un Nīmas administratīvajā tiesās celtās prasības tika noraidītas, *G. Ruyter* cēla prasību par minēto tiesu spriedumiem *Cour administrative d'appel de Marseille* [Marseļas Administratīvajā apelācijas tiesā].

13 Ar 2009. gada 15. oktobra un 2010. gada 1. jūlija spriedumiem *Cour administrative d'appel de Marseille* atbrīvoja *G. Ruyter* no iemaksām par mūža renti, ko viņš bija saņēmis attiecīgi par laikposmu no 1997. līdz 2000. gadam un no 2001. līdz 2004. gadam, apgalvojot, ka strīdīgo iemaksu uzlikšana mūža rentei, ir pretrunā EKL 39. pantā paredzētajam darba ņēmēju brīvas pārvietošanās principam.

14 *Ministre du Budget, des Comptes publics, de la Fonction publique et de la Réforme de l'État* [budžeta, valsts līdzekļu, civildienesta un valsts reformu ministrs] par šiem spriedumiem iesniedza kasācijas sūdzību *Conseil d'Etat* [Valsts padomei].

15 *Conseil d'État* ar 2013. gada 17. jūlija spriedumu daļēji atcēla *Cour administrative d'appel de Marseille* 2009. gada 15. oktobra spriedumu un pilnībā atcēla tās 2010. gada 1. jūlija spriedumu. *Conseil d'État* atzina, ka apstāklis vien, ka attiecīgā mūža rente Nīderlandē bija pakļauta tāda paša veida iemaksām kā tās, ko par mūža renti bija jāmaksā Francijā, neliecina par darba ņēmēju brīvas pārvietošanās apdraudējumu, jo tajā laikā piemērojamajā EKL nebija paredzēti vispārēji kritēriji kompetenču sadalījumam starp dalībvalstīm saistībā ar nodokļu dubultu uzlikšanu Eiropas Savienībā.

16 Nolemjot pēc būtības izskatīt divas tajā iesniegtās lietas, ciktāl *G. Ruyter* apgalvoja, ka pamatlietā aplūkotās iemaksas bija pretrunā Regulas Nr. 1408/71 13. pantam, *Conseil d'État* uzskatīja, ka, lai izvērtētu šajā pantā noteiktā principa, saskaņā ar kuru ir piemērojami tikai vienas dalībvalsts tiesību akti, piemērojamību, ir jānosaka, vai šīm iemaksām ir tieša un atbilstoša saikne ar noteiktām sociālā nodrošinājuma jomām, kas minētas Regulas Nr. 1408/71 4. pantā, un līdz ar to, vai tās ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā.

17 Šajā ziņā *Conseil d'État* konstatēja, ka, pirmkārt, šīs iemaksas ir paredzētas Francijas obligāto sociālā nodrošinājuma sistēmu finansēšanai.

18 Otrkārt, un atšķirībā no situācijām, saistībā ar kurām tika taisīti spriedumi Komisija/Francija (C-34/98, EU:C:2000:84) un Komisija/Francija (C-169/98, EU:C:2000:85), *Conseil d'État* norādīja, ka pamatlietā aplūkotās iemaksas neskar ienākumus no darba un tiem pielīdzināmos ienākumus, ar ko tātad būtu aizstājamas sociālā nodrošinājuma iemaksas, bet tiek uzliktas vienīgi attiecīgā nodokļa maksātāja ienākumiem no īpašuma, neatkarīgi no viņa veiktās profesionālās darbības.

19 *Conseil d'État* arī norādīja, ka minētās iemaksas turklāt nav nekāds piesaistes elements, lai radītu tiesības vai priekšrocību, kas tiek garantētas ar sociālā nodrošinājuma sistēmu, un tādēļ ir jāuzskata, ka tām ir nodokļu raksturs, nevis sociālā nodrošinājuma iemaksu iezīmes valsts konstitucionālo un likuma normu izpratnē.

20 Šādos apstākļos *Conseil d'État* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai tādām nodokļiem līdzīgām iemaksām par ienākumiem no īpašuma kā *CSG*, *CRDS*, sociālā iemaksa 2 % apmērā un papildiemaksa pie iepriekš minētās 0,3 % apmērā tikai tādēļ vien, ka tās ir paredzētas Francijas sociālā nodrošinājuma sistēmas finansēšanai, ir tieša un atbilstoša saikne ar noteiktām sociālā nodrošinājuma jomām, kas minētas [Regulas Nr. 1408/71] 4. pantā, un līdz ar to, vai tās ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā?"

Par prejudiciālo jautājumu

21 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai tādām iemaksām par ienākumiem no īpašuma kā pamatlietā, kas paredzētas obligāto sociālā nodrošinājuma sistēmu finansēšanai, ir tieša un atbilstoša saikne ar noteiktām Regulas Nr. 1408/71 4. pantā minētajām sociālā nodrošinājuma jomām un līdz ar to, vai tās ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā, pat ja šīs iemaksas tiek uzliktas nodokļa maksātāju ienākumiem no īpašuma, neatkarīgi no šo personu profesionālās darbības.

22 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1408/71 4. pantā ir noteikti jautājumi, uz kuriem attiecas šīs regulas normas, tādējādi, ka ir skaidrs, ka sociālā nodrošinājuma sistēmām pilnībā ir piemērojami Savienības tiesību noteikumi (spriedumi *Jansen*, 104/76, EU:C:1977:72, 7. punkts, kā arī *Rheinhold & Mahla*, C-327/92, EU:C:1995:144, 15. punkts).

23 Tiesa ir precizējusi, ka izšķirošais elements, lai varētu piemērot Regulu Nr. 1408/71, ir tas, ka starp attiecīgo normu un likumiem, kas regulē sociālā nodrošinājuma jomas, kuras minētas Regulas Nr. 1408/71 4. pantā, ir jābūt tiešai un pietiekami atbilstošai saiknei (spriedumi *Rheinhold & Mahla*, EU:C:1995:144, 23. punkts; Komisija/Francija, EU:C:2000:84, 35. punkts, un Komisija/Francija, EU:C:2000:85, 33. punkts).

24 Apstāklis, ka iemaksa valsts tiesību aktos tiek kvalificēta kā nodoklis, neizslēdz, ka, ņemot vērā Regulu Nr. 1408/71, šī pati iemaksa var tikt uzskatīta par ietilpstošu šīs regulas piemērošanas jomā (spriedumi Komisija/Francija, EU:C:2000:84, 34. punkts, un Komisija/Francija, EU:C:2000:85, 32. punkts).

25 Šo konstatējumu turklāt nevar apšaubīt ne ar to, ka attiecīgā iemaksa daļēji ir paredzēta sociālā nodrošinājuma sistēmas deficīta, kas pagātnē radies finansējot pakalpojumus, novēršanai (spriedums Komisija/Francija, EU:C:2000:84, 39. punkts), ne pat arī ar to, kā ģenerāladvokāte norādījusi savu secinājumu 31. punktā, ka minētā iemaksa nav paredzēta, lai aizstātu agrāk pastāvošās sociālā nodrošinājuma iemaksas.

26 Tāpat arī, lai Regulu Nr. 1408/71 varētu piemērot, nav nozīmes tam, vai pretī tiek gūti vai ne kādi materiālie labumi, jo izšķirošais kritērijs ir tas, vai iemaksa tiek piešķirta konkrēti dalībvalsts sociālā nodrošinājuma sistēmas finansēšanai (šajā ziņā skat. Komisija/Francija, EU:C:2000:84, 39. un 40. punkts, kā arī Komisija/Francija, EU:C:2000:85, 37. un 38. punkts).

27 Līdz ar to lietās, kurās Francijas nodokļu iestāde bija uzlikusi nodokļu maksājumus ienākumiem no darba un tiem pielīdzināmiem ienākumiem, ko saņēmuši Francijā dzīvojoši darba ņēmēji un pašnodarbinātas personas, kas bija pakļauti Francijas Republikas nodokļu režīmam, bet strādāja citā dalībvalstī, Tiesa konstatēja, ka šīs iemaksas bija konkrēti un tieši piešķirtas Francijas sociālā nodrošinājuma finansēšanai, un no tā secināja, ka tām bija tieša un pietiekami atbilstoša saikne ar likumiem, kas regulē sociālā nodrošinājuma jomas, kas minētas Regulas Nr. 1408/71 4. pantā (spriedumi Komisija/Francija, EU:C:2000:84, 36. un 37. punkts, kā arī Komisija/Francija, EU:C:2000:85, 34. un 35. punkts).

28 Tāds pats secinājums ir jāizdara attiecībā uz pamatlietā aplūkotajām iemaksām, kas neskar darba ņēmēju ienākumus no darba vai tiem pielīdzināmus ienākumus, bet kas tiek uzliktas ienākumiem no īpašuma, jo netiek apstrīdēts, ka ieņēmumi no šīm iemaksām tiek tieši un konkrēti piešķirti noteiktu sociālā nodrošinājuma jomu finansēšanai Francijā, vai arī lai atvieglotu sociālā nodrošinājuma deficītu.

29 Tātad minētajām iemaksām ir tieša un pietiekami atbilstoša saikne ar likumiem, kas regulē sociālā nodrošinājuma jomas, kuras minētas Regulas Nr. 1408/71 4. pantā, neatkarīgi no tā, ka starp nodokļa maksātāju ienākumiem no īpašuma un viņu veikto profesionālo darbību nepastāv saikne.

30 Šajā ziņā, kā ģenerāladvokāte norādījusi savu secinājumu 41. punktā, Regulas Nr. 1408/71 normu piemērošana nav atkarīga no profesionālās darbības veikšanas.

31 Faktiski no pastāvīgās judikatūras izriet, ka darba tiesisko attiecību esamībai nav nozīmes, lai varētu piemērot Regulu Nr. 1408/71, jo noteicošais elements šajā ziņā ir fakts, ka persona ir apdrošināta pret vienu vai vairākiem risku veidiem atbilstoši obligātajai vai brīvprātīgajai apdrošināšanai minētās regulas 1. panta a) punktā paredzētā vispārējā vai īpašā sociālā nodrošinājuma sistēmā (šajā ziņā skat. spriedumus *Martínez Sala*, C-85/96, EU:C:1998:217, 36. punkts, un *Borger*, C-516/09, EU:C:2011:136, 26. un 28. punkts).

32 Turklāt jēdzienam "tiesību akti" Regulas Nr. 1408/71 1. panta j) punkta izpratnē ir raksturīgs plašs saturs, kas ietver jebkādus leģislatīvus, normatīvus un administratīvus pasākumus, ko pieņēmušas dalībvalstis un ar to ir jāsaprot visi šajā jomā piemērojamie valsts pasākumi (spriedums *Bozzone*, 87/76, EU:C:1977:60, 10. punkts).

33 Šādu interpretāciju turklāt apstiprina Regulas Nr. 1408/71 mērķis, kā arī principi, uz kuriem tā ir balstīta.

34 Faktiski, lai nodrošinātu darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Savienībā, ievērojot vienlīdzīgas attieksmes pret šīm personām principu saskaņā ar dažādiem valsts tiesību aktiem, ar Regulu Nr. 1408/71 ir ieviesta koordinēšanas sistēma, kurā konkrēti tās II sadaļā ir reglamentēts, kā ir jānosaka, kādas valsts vai kādu valstu tiesību akti ir piemērojami darba ņēmējiem vai pašnodarbinātām personām, kas dažādos apstākļos izmanto savas tiesības brīvi pārvietoties (šajā ziņā skat. spriedumus *Derouin*, C-103/06, EU:C:2008:185, 20. punkts, un *Tomaszewska*, C-440/09, EU:C:2011:114, 25. un 28. punkts).

35 Šīs kolīziju normu sistēmas pilnīgais raksturs liedz valsts likumdevējiem tiesības pēc sava prāta noteikt valsts tiesību aktu piemērošanas apjomu un nosacījumus attiecībā uz personām, kuras tiem pakļautas, un teritoriju, kurā šo valsts tiesību aktu normas ir piemērojamas un uz kuru tās ir attiecināmas (spriedums *Luijten*, 60/85, EU:C:1986:307, 14. punkts, un *Somova*, C-103/13, EU:C:2014:2334, 54. punkts).

36 Šajā ziņā Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punktā ir noteikts, ka personas, uz kurām ir attiecināma šī regula, ir pakļautas tikai vienas dalībvalsts tiesību aktiem, kas tātad, ievērojot tās 14.c un 14.f pantu, izslēdz jebkādu vienlaicīgas vairāku valstu tiesību normu piemērošanas iespēju attiecībā uz vienu un to pašu laikposmu (šajā ziņā skat. spriedumu *Perenboom*, 102/76, EU:C:1977:71, 11. punkts).

37 Šī principa, saskaņā ar kuru sociālā nodrošinājuma jomā ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti, mērķis ir izvairīties no sarežģījumiem, kas var rasties, vienlaicīgi piemērojot vairāku valstu tiesību aktus, un novērst nevienlīdzīgu attieksmi, kas attiecībā pret personām, kuras pārvietojas Savienībā, ir piemērojamo tiesību aktu daļējas vai pilnīgas pārklāšanās rezultāts (šajā ziņā skat. spriedumus Komisija/Francija EU:C:2000:84, 46. punkts; Komisija/Francija, EU:C:2000:85, 43. punkts, un *Allard*, C-249/04, EU:C:2005:329, 28. punkts).

38 No iepriekš minētā izriet, ka Regulas Nr. 1408/71 tiesību normas nevar piemērot tikai attiecībā uz ienākumiem, kas šīm personām rodas no darba attiecībām, lai neradītu atšķirības šīs regulas 13. panta piemērošanā atkarībā no minēto personu saņemto ienākumu izcelsmes.

39 Faktiski prasība, lai personas, kuras būtu pieskaitāmas pie dalībvalsts rezidentiem un kuras ir piederīgas citas dalībvalsts sociālā nodrošinājuma sistēmai, papildus – lai arī tikai daļēji – finansētu dzīvesvietas dalībvalsts sociālā nodrošinājuma sistēmu, saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 13. pantu radītu nevienlīdzīgu attieksmi, jo visiem pārējiem šīs valsts rezidentiem iemaksas būtu jāveic tikai šīs pēdējās valsts sociālā nodrošinājuma sistēmā (šajā ziņā skat. spriedumus Komisija/Francija, EU:C:2000:84, 45.–48. punkts, un Komisija/Francija, EU:C:2000:85, 42.–45. punkts).

40 Šajā lietā, ņemot vērā to, ka *G. Ruyter*, būdams migrējošs darba ņēmējs, ir pakļauts nodarbinātības dalībvalsts sociālā nodrošinājuma sistēmai, proti, Nīderlandes, un ka uz viņu neattiecas neviens no Regulas Nr. 1408/71 14.c un 14.f pantā paredzētajiem izņēmumiem, kas ļautu vienlaicīgu vairāku

valstu tiesību aktu sociāla nodrošinājuma jomā piemērošanu, dzīvesvietas dalībvalsts viņu nevar – gan saistībā ar ienākumiem, kas izriet no darba attiecībām, gan tiem, kas radušies no viņa īpašuma, – pakļaut tiesību aktiem, ar kuriem ir noteiktas iemaksas, kurām ir tieša un pietiekami atbilstoša saikne ar likumiem, kas regulē Regulas Nr. 1408/71 4. pantā minētās sociālā nodrošinājuma jomas.

41 Turklāt, kā ģenerāladvokāte norādījusi savu secinājumu 57. punktā, Regulas Nr. 1408/71 13. panta 1. punktā paredzētā principa dēļ, saskaņā ar kuru ir piemērojami tikai vienas dalībvalsts tiesību akti, šos konstatējumus nevar apšaubīt ar apstākli, ka *G. Ruyter* ienākumi no īpašuma nodarbinātības dalībvalstī vēl nav tikuši aplikti ar nodokli sociālā nodrošinājuma iemaksu veidā.

42 Ņemot vērā visus minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regula Nr. 1408/71 ir jāinterpretē tādējādi, ka tādām iemaksām par ienākumiem no īpašuma kā pamatlietā, ja tās ir paredzētas obligāto sociālā nodrošinājuma sistēmu finansēšanai, ir tieša un atbilstoša saikne ar noteiktām Regulas Nr. 1408/71 4. pantā minētajām sociālā nodrošinājuma jomām un līdz ar to tās ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā, pat ja šīs iemaksas tiek uzliktas nodokļa maksātāju ienākumiem no īpašuma, neatkarīgi no šo personu veiktās profesionālās darbības.

Par tiesāšanās izdevumiem

43 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes 1971. gada 14. jūnija Regula (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97, ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes 1998. gada 29. jūnija Regulu (EK) Nr. 1606/98, ir jāinterpretē tādējādi, ka tādām iemaksām par ienākumiem no īpašuma kā pamatlietā, ja tās ir paredzētas obligāto sociālā nodrošinājuma sistēmu finansēšanai, ir tieša un atbilstoša saikne ar noteiktām Regulas Nr. 1408/71 4. pantā minētajām sociālā nodrošinājuma jomām un līdz ar to tās ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā, pat ja šīs iemaksas tiek uzliktas nodokļa maksātāju ienākumiem no īpašuma, neatkarīgi no šo personu veiktās profesionālās darbības.

[Paraksti]